

מורים, הורים וחברים יקרים,

טקס סיום י"ב בתלמה ילין משמעו הגעה לפסגה, סיום ומיצוי תהליך מאתגר של בניית זהות. הוא ציון דרך, אבן נוספת במניין אבני הדרך שבונות ומעצבות את מי שאנחנו. שער הילדות נסגר ושער החיים האמיתיים נפתח.

כולנו זוכרים כיצד לפני ארבע או שלוש שנים נכנסנו לראשונה בפתחו של השער הירוק, מפוחדים, מלאי תהיות לגבי עתידנו בבית הספר עתיר התהילה הזה, שהפך לביתנו השני.

כדי לעזור להבהיר את ייחודו של המסע שעברנו פה, גייסתי לעזרתי את הנסיך הקטן של אנטואן דה סנט אקזופרי. הוא בן שש והוא מספר:

"פעם אחת בהיותי בן שש, ראיתי תמונה מפוארת בספר המתאר יערות-עד בשם "משעים שהיו". הייתה זאת תמונת נחש בריח שבולע חייה [...] בימים ההם הרביתי להרהר בחיי ההרפתקאות בג'ונגל והצלחתי בעזרת עפרון צבעוני להוציא מתחת ידי את ציורי הראשון. הראתי את יצירותי למבוגרים ושאלתי אם הציור מטיל אימה עליהם. הם השיבו לי: "כלום אדם צריך לפחד מפני כובע?". לאמתו של דבר, לא הייתה זו צורת כובע, אלא דמותו של נחש בריח בעל פיל [...] המבוגרים ייעצו לי למשוך ידי מציור נחשים- בריחים מבפנים או מבחוץ ובמקום זה לשקוד על לימודי הגיאוגרפיה, דברי הימים, החשבון והדקדוק. [...] לעולם אין המבוגרים מבינים דבר וחצי דבר בשכלם הם וקשה לילדים להסביר להם תמיד- תמיד."

טבעי שנתחבר לחוויית ילדות נצחית זו של דמיון בורא עולם. רגלינו שקועות עמוק בעולם "הנחש בריח", אך ראשנו מתקרב אל "הכובע". אומנם אנחנו כבר לא בני שש, אך ממשיכים ומתעקשים למתוח את הילדות: תוהים בינינו לבין עצמנו איך "הם" לא מבינים? זהו נחש בריח, ולא כובע. מה אם אותו נחש בריח, חייה טורפת, שרובצת על גחונה לאחר סעודה כיד המלך, ג'ונגל שלם שנמתח על דף תחת דיו של עט, פתאום יהיה פשוט - "כובע"? אני מאמין שאנחנו, במידה רבה, מוגנים מאובדן הילדות המאיים, כיוון שאת שנות התבגרותנו עברנו כאן, בתלמה ילין. מקום שבו "נחש בריח" יכול בהחלט להיחשב חיה טורפת, ואין צורך להפוך אותו לכובע כדי להיות מובן. כאן החדירו בנו את האמונה שהשימוש בדמיון הוא יכולת ברוכה אשר מסוגלת לחולל שינוי על ידי בריאת עולם חדש. כמה כוח ועוצמה יש ביכולת הזו!

אנחנו נוהגים להסתכל על עצמנו מהצד ולומר שאנו חיים "בבועה", "במדינת תלמה ילין" ואני מבקש לשים סימני שאלה ליד שתי אקסיומות אלה: האם תלמה ילין היא באמת בועה? האם קיימת מדינת תלמה ילין? האם נכון שנשקיף מהצד? אני חושב שלא בהכרח. כאן, בבית הזה, ניתנה לנו האפשרות לחולל ניסים. להגשים חלומות, להתמודד. מוגנים, למדנו ליפול ולקום וללכת הלאה. מחלום לחלום, מהפקה להפקה, מתערוכה לתערוכה, מקונצרט לקונצרט ממופע למופע. בה בעת שקדנו גם על "לימודי הגיאוגרפיה, דברי הימים, החשבון והדקדוק", ונוכחנו לדעת שאפשר "גם וגם". כל זה לא נעשה במנותק למה שקורה סביבנו. לא בבועה ולא במדינה נפרדת. זה נעשה כי כאן בוחרים אחרת. כאן נתנו לנו הכלים, ונדרש מאיתנו להשתמש בהם נכונה- להלחם בעזרתם באדישות ובניכור. כך נתנה לנו האפשרות לפוצץ את הבועה! בית הספר הזה מאפשר לתלמידיו ליצור משהו אחר מול העולם. מעודד לשנות את המציאות, ליצור אלטרנטיבה טובה יותר אל מול המציאות המוכרת לנו. כי מיהו מהפכן? אמן דגול? זה שנלחם את מלחמתו ותופר את ה"יש" מ"האין". אנו יכולים לפעול אחרת, כי אותנו לימדו שאפשר, וגם איך לעשות זאת! רבים יתקשו לשכנע אותנו כי אין במציאות חיינו מלבד ה"כובע". באחריותנו להראות את "הנחש בריח" בתוך ה"כובע".

ליצור "יש אחר", זו משימה נעלה שטומנת בחובה סכנה בדמותו של חטא היוהרה. הרצון להראות לעולם את "נחש הבריח" שב"כובע" טומן בחובו את פח הגאווה והשחצנות, ועלינו לזכור לצייד עצמנו בערך החשוב של צניעות. אנחנו רוצים את ראשינו באוויר, אך עלינו לשמור על רגליים יציבות בקרקע. עלינו להימנע מפשטנות ולדבוק בפשטות. עלינו להבין ולהפנים: כפי שאנחנו בוחרים ליטול את האחריות לתת לעולם, כך קיימת גם האחריות לאפשר לעולם לתת לנו. עלינו להיות רגישים לזולת, לסביבה, לאחר, לשונה, להיות קשובים למרחבים השונים שבהם אנו חיים ופועלים, ולהסתכל אל על מגובה העיניים.

השילוב המופלא של היכולת להתעלות תוך שינון מתמיד של ענווה התאפשר לנו במחיצתם של אנשים דגולים, המורים שלנו, המיישמים תמהיל זה על ידי דוגמה אישית. הדבר המאפיין אותם הוא שהם מלאי תשומת לב. הם חכמים, קפדנים ושקדנים, רגישים וקשובים. הם מעוררי השראה המורים שלנו. מגיעה להם כל התודה שבעולם:

מורי המגמות השונות, אשר לימדנו אותנו מי אנחנו ולמה אנו מסוגלים להגיע. הם חשפו אותנו לאמנות במנות גדושות, העשירו את דמיונו, חינו אותנו לעבודה קשה שהביאה לתוצאות הנכספות. עבדנו קשה ביחד.

המורים של המקצועות העיוניים, פרסו בפנינו עולם של ידע ואופקים אין סופיים. הם אתגרו אותנו אינטלקטואלית והפיחו רגש ותשוקה בדפי הספרות, החיו את התנ"ך וההיסטוריה והפיחו חיים במספרים ובחוקי המתמטיקה והפיסיקה.

הרבה תודות לאנשים אשר מקיימים את המקום הזה וחיים אותו יחד איתנו: אנשי המשק, המזכירות וצוות היועצות, אשר הכירו כל אחת ואחד מאיתנו בשמו, באמנות שלו, ידעו לעצור ולנהל דיאלוג קרוב ומלא אמפטיה ואכפתיות.

תודה גדולה ומיוחדת למי שהוא הבמאי, הכוריאוגרף ומנצח התזמורת הראשי, המנהל היקר, מר חיים דייטשמן, אשר כבר מראיון הקבלה לבית הספר, אירח את כולנו בחדרו המזמין וליווה אותנו ברגש במסדרונות בית הספר אשר היו לביתנו המשותף.

ותודה אחרונה לכם, אלו שהקריאו לנו את הנסיך הקטן לפני השינה. שאפשרתם לנו להאמין שכובע הוא נחש ושהשמים הם הגבול - ההורים שלנו. הורינו האוהבים, אשר אפשרו לנו, בגאווה, בלב כואב אך משלים, לפרוש כנפיים ולצאת לחקור מרחבים חדשים. כאשר חזרנו עייפים אל הקן, גוררים אחרינו נעלי ריקוד, דפי תווים, קלמר מלא מכחולים, ישבו, הקשיבו והמשיכו גם הם ללמד אותנו עוד על עולמנו.

חברים יקרים, תלמידי השכבה, הצלחנו, כולנו, מקצוות הארץ, נסענו, הגענו, ולמדנו להפוך את האהבה לאומנות, לאהבה לזולת. בעבודה קשה ובהתמסרות אינסופית. אל תמהרו להרפות את האחיזה, המשיכו להחזיק ידיים. אנחנו אומרים שלום זה לזו אך לא נפרדים, מסענו המשותף לא מוכרח להסתיים. אני מלא תקווה שעוד נמשיך וניפגש בצמתים חשובים, בהם נוכיח שאפשר לעשות עולם טוב יותר.

אני נרגש וגאה בשמכם להיות בוגר מחזור נ' של תלמה ילין.